

Sygn. akt III AUa 703/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 listopada 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Dorota Goss-Kokot (spr.)
Sędziowie:	SSA Ewa Cyran SSA Marek Borkiewicz
Protokolant:	inspektor ds. biurowości Krystyna Kałużna

po rozpoznaniu w dniu 8 listopada 2012 r. w Poznaniu

sprawy z wniosku **K. W.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P.**

o emeryturę

na skutek apelacji pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P.

od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Poznaniu

z dnia 11 kwietnia 2012 r. sygn. akt VIII U 2312/10

oddala apelację.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 11 kwietnia 2012r. Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Poznaniu częściowo uwzględnił odwołanie K. W. od decyzji ZUS-u II Oddział w P. poprzez zmianę zaskarżonej decyzji i przyznanie ubezpieczonej prawa do emerytury od 1 maja 2010r. do 30 czerwca 2010r. oddalając odwołanie w pozostałym zakresie.

SĄD OKRĘGOWY USTALIŁ NASTĘPUJĄCY STAN FAKTYCZNY:

K. W., urodzona (...) na dzień 31.12.2008r. udowodniła ponad 20 lat okresów składkowych i nieskładkowych. Ubezpieczona nie należy do otwartego funduszu emerytalnego.

Orzeczeniem z dnia 18.06.1997r. Obwodowa Komisja Lekarska d.s. Inwalidztwa i Zatrudnienia w P. zaliczyła ubezpieczoną do II grupy inwalidów na stałe z uwagi na zespół depresyjno – lękowy z urojeniami, zespół paranoidalny, zespół bólowy kręgosłupa na tle zmian zwyrodnieniowych.

Ubezpieczona pobierała rentę inwalidzką II grupy a następnie rentę z tytułu całkowitej niezdolności do pracy.

W marcu 2010r. w trybie nadzoru zostało wszczęte postępowanie w celu weryfikacji orzeczenia o całkowitej niezdolności do pracy na stałe.

W opinii z dnia 21.04.2010r. lekarz psychiatra konsultant uznał, że ubezpieczona nie jest niezdolna do pracy.

Ostatecznie Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 14.05.2010r. uznała, że ubezpieczona jest osobą zdolną do pracy.

Wobec powyższego decyzją z dnia 23.06.2010r. pozwany wstrzymał ubezpieczonej wypłatę renty od dnia 1 lipca 2010r.

Ubezpieczona zaskarżyła tą decyzję w wyniku czego Sąd Okręgowy w Poznaniu zmienił decyzję i przyznał ubezpieczonej prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres od dnia 1.07.2010r. do 31.12.2011r.

W dniu 31 maja 2010r. K. W. złożyła wniosek o emeryturę.

Dnia 16.07.2010r. pozwany wydał zaskarżoną decyzję odmawiającą prawa do emerytury.

Uwzględniając częściowo odwołanie ubezpieczonej, Sąd Okręgowy wskazał na następujące okoliczności.

Ubezpieczona nabyła prawo do emerytury na podstawie przepisu art.46 ust.1 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, który ma zastosowanie do osób które urodziły się po dniu 31.12.1948r a przed dniem 1 stycznia 1969r.

Prawo to przysługuje jeżeli ubezpieczeni nie przystąpili do otwartego funduszu emerytalnego a warunki do uzyskania emerytury wymagane ustawą spełnią do dnia 31 grudnia 2008r.

W rozpoznawanej sprawie ubezpieczona musi się legitymować co najmniej 20 letnim okresem składkowym i nieskładkowym i być osobą całkowicie niezdolną do pracy.

Sąd Okręgowy uwzględniając częściowo odwołanie wskazał, że ubezpieczona od 1 maja 2010r. do 30.06.2010r. była osobą całkowicie niezdolną do pracy, gdyż w tym okresie pobierała z tego tytułu rentę.

APELACJĘ OD POWYŻSZEGO WYROKU WNIOŚŁA STRONA POZWANA.

Apelujący zaskarża wyrok w punkcie 1 zarzucając przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów poprzez uznanie, że ubezpieczona w spornym okresie była osobą całkowicie niezdolną do pracy.

Konsekwencją tego jest naruszenie prawa materialnego to jest art.29 w związku z art.46 ustawy FUS.

Apelujący wnosi o zmianę wyroku i oddalenie odwołania albo uchylenie i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

SĄD APELACYJNY ZWAŻYŁ, CO NASTĘPUJE:

Apelacja pozwanego nie zasługuje na uwzględnienie.

Wyrok Sądu Okręgowego nie narusza przepisów prawa materialnego powołanych w apelacji albowiem Sąd I instancji nie przekroczył zasady swobodnej oceny dowodów wyrażonej w przepisie art.233 § 1 k.p.c.

Apelujący wskazuje, że uznanie ubezpieczonej w okresie od 1 maja 2010r. do 30 czerwca 2010r. za osobą całkowicie niezdolną do pracy jest błędnym ustaleniem naruszającym powołany przepis proceduralny.

Sąd Apelacyjny zauważa jednak, że w istocie jest to okoliczność bezsporna przyznana przez samego apelującego. Pozwany wypłacał bowiem w spornym okresie ubezpieczonej rentę z tytułu całkowitej niezdolności do pracy, które to prawo ubezpieczona nabyła w 1997r.

Późniejsza weryfikacja tego prawa, nie może obejmować okresu od 1 maja 2010r. do 30 czerwca 2010r. skoro w tym czasie ubezpieczona miała i realizowała prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy.

Zatem zupełnie niezrozumiałe jest stanowisko apelującego, aby w rozpoznawanej sprawie Sąd Okręgowy miał przeprowadzać postępowanie dowodowe w celu ustalenia czy ubezpieczona jest osobą całkowicie niezdolną do pracy. Było ono zbędne albowiem prawo ubezpieczonej do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy jednoznacznie potwierdza ten fakt.

Nie ma żadnego uzasadnienia prawnego ani też faktycznego stanowisko apelującego, aby w postępowaniu o prawo do emerytury prowadzić odrębne postępowanie dowodowe co do faktu, który jest już ustalony i który uprawnia do świadczenia z ubezpieczenia społecznego.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny na podstawie przepisu art.385 k.p.c. oddalił apelację pozwanego.

SSA Marek Borkiewicz SSA Dorota Goss-Kokot SSA Ewa Cyran